

Tilfælde havde hun altsaa gjort ham Uret. Og hun følte sig nu lidt skamfuld derved. Dagens megen forherligende Tale om ham var i det hele ikke gaaet hende ganske sporløst forbi. Hun spurgte sig selv, om hun maaske havde værdsat ham for ringe og muligvis derfor ogsaa havde bedømt hans Væsens Egenart for strengt. Maaske var han virkelig en Naturkraft, der engang skulde rydde Skranker og rejse Kamp. I hvert Fald syntes han jo at eje lidt af de fødte Høvdingers Evne til at vinde Vaabenfølge. At tænke sig, at han havde faaet selve Onkel Heinrich lænket til sin Triumfvogn! — Naa, hun var jo endelig ikke selv helt ukendt med den Uhyggens Magt, der udgik fra hans lyse, havkolde Øjne. Mod manglede han jo heller ikke. Hun skulde ikke let glemme den Søndag Middag, da han havde sat dem alle i Skræk ved en dumdristig Svømmetur. Hun havde dengang tilfældig staaet her i Døren og set udover Vandet og hørt Kandidat Ballings og nogle andre Herrers barnligkaade Pjasken og Skrigen nede omkring Badehuset, som laa skjult af Haven. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen slet ikke paa, at det kunde være et Menneske, endsige, at det var ham. Først idet der blev gjort Anskrig fra Badehuset, forstod hun det, . . . og hun kunde endnu fornemme det Skrækkens kolde Lyn, der i det samme jog hende nedover Ryggen fra Nakke til Hæl.

Hun havde rigtignok tænkt sig Fremtidens Helte af et renere og ædlere Stof. Hun havde drømt om et genfødt Aristokrati, et Aandens Adelskab, der skulde fuldbyrde Menneskehedens Frigørelse ved Retfærdighed og Skønhed. Men maa-